

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ IV

Jak jsem byl odnaučen odmlouvání mamince

Moje výchova probíhala prostřednictvím tátova řemenu a máminy vařechy. Jen za vybraná provinění byl stanoven trest rákoskou /jak se u nás říkalo, fišpankou/. Bylo to 25 za lhaní, za krádež, za drzé chování k dospělému a za zbití holky nebo slabšího kluka. Dále 12 za odmlouvání mamince. A čtyři za klení nebo moc sprosté slovo a 1 za sprosté slovo. A také platil náhradní rituál rákosky. Když bych neustál běžný výprask a po celou dobu jeho trvání nedokázal vzorně držet svoji nadoraz vyšpulenou holou zadnici – dostal bych vícenásobek rákoskou, ve stavu znehybnění tátou. Zatímco před trestem řemenem a vařechou jsem musel jen do trička a do ponožek. Před trestem fišpankou jsem musel úplně do naha.

Výsledkem toto bylo, že jsem neustále mluvil slušně, zásadně nekradl ani neubližoval slabším a ke všem dospělákům se choval nejen slušně, ale až zdvořile.

Naučil jsem se překonávat pud sebezáchovy i hroznou bolest a bez pohybu držet svoji nadoraz vzorně vyšpulenou holou zadnici po celou dobu jejího masakrování rodičem. I po více než půl století můj zubař naprosto nechápal, jak si nenechám nic umrtvit, a přesto se při zákroku ani nepohnu. Jó, co se v mládí naučíš...

Některé věci si ale člověk uvědomí pozdě. Pokud máte s někým dlouhá léta každodenní důvěrný vztah, rodiče jsou v převládající míře kamarádi, a rodiči se zase stanou až v okamžiku, kdy překročíte stanovený mantinel. Přestáváte si tak trochu hlídat pusy a potom občas, pěkně rozjetí, ten mantinel najednou překročíte. No a za překročení mantinelu je dopředu stanovený trest, který se nikdy nepromíjí, neodkládá ani jinak nezmirňuje. A když ještě máte aspergera a tak úplně se občas nedokážete orientovat v dynamicky se vyvíjejících rozhovorech, narazíte často ještě víc.

Když jsem byl ve čtvrté třídě, napadl, někdy kolem Mikuláše, v noci z pátku na sobotu sních.

Byl to první sníh nastávající zimy a ve škole /do konce roku byly ještě všechny soboty pracovní/, jsme se domlouvali na sáňkování na blízkém kopci. Večer předtím, když se z oblohy začal sypat sníh, mi maminka nachystala jégrovky pod školní kalhoty. Ráno jsem bleskově vyskočil z postele, vlítl do trenek a školních kalhot a jégrovky zašil pod postel. Vzápětí dorazila babička na kontrolu, jégrovky neviděla, ale pro jistotu se zeptala. Ty teplé dlouhé spodky sis vzal??

Ano babičko, maminka mi je večer nachytala. No dobře, tak se pojď nasnídat. Když jsem se ze školy přiřítit domů, věděl jsem dobře, že až se vrátím ze sáňkování, bude maminka dávno doma z práce. Tak jsem si rychle navlékl ty jégrovky, na ně natáhl kalhoty na lítačku a vyrazil ven. Když jsem si vytáhl ze sklepa sáně, vrátili se z práce společně taťka s mamkou, pracovali ve stejném podniku a měli tedy stejnou cestu. Mamka na mne vrhla starostlivý pohled: Jsi pořádně oblečený? Ano maminko. Mamka ke mně přistoupila, zvedla mi vzadu bundu a zkušeně zajela rukou vzadu do kalhot tak, že se její ruka ocitla až pod jégrovkama. Na svém zadku jsem ucítil máminu studenou dlaň. **TY NEMÁŠ PUNČOCHÁČE!!!** Okamžitě se vrať, a vem si je ještě pod ty spodky!! Néééé mami, je teplo!! To je úplně zbytečné!!! Šetři si pusy a upaluj se pořádně obléct!!! Nepudu, je teplo a ani nemám čas, všichni kluci jsou už na kopci! **TAK POSLOUCHEJ, KLUCI MĚ NAPROSTO NEZAJÍMAJÍ, POKUD CHCEŠ JÍT SÁŇKOVAT, TAK SI TY PUNČOCHÁČE VEZMEŠ!!!** A nevezmu a nevezmu, je teplo, jak budu tahat saně do kopce, tak budu celý zpocený, a ještě z toho budu nemocný! To opravdu chceš!! Hrozně se mi chtělo už sáňkovat a mámina neústupnost mě doháněla k zoufalství. Úplně jsem si přestal vidět do pusy. **NEBUDU SE S TEBOU VŮBEC DOHADOVAT, POKUD CHCEŠ JÍT SÁŇKOVAT, TAK SI TY PUNČOCHÁČE PROSTE VEZMEŠ!!!** Moje zoufalství dostoupilo vrcholu a úplně jsem se přestal ovládat: Ty mě nemáš vůbec ráda, když chceš, abych se zpotil a byl nemocný!!!! V tom okamžiku mě dosud klidně stojící táta chytil pod rameny, zvedl do výšky a mírně se mnou zatřásl. Když jsem překvapeně zmlkl, spustil si mě níž, abychom se koukali jeden druhému přímo do očí, a velmi důrazným hlasem zavelel: **Už mlč!!! – ještě jedno, jediné slovo a budeme spolu řešit drzé chování k mamince! – zatím je to pořád ještě jenom odmlouvání!!!** V tom okamžiku jsem úplně zvadl, naplno jsem si uvědomil, že má táta zase pravdu, a že jsem se jako hlupák nechal unést a strašně moc to přehnal. Zaobaleně mi tím taky oznámil, že ještě tentýž den dostanu poprvé v životě fišpankou 12 na holou, ale na druhé straně mě zachránil před pětadvaceti za drzé chování. Otočil jsem hlavu k mámě a řekl: Maminko, moc se omlouvám, bylo to ode mne moc ošklivé a už se to nikdy nestane. Slibuji!! Když mě taťka zase postavil na zem, špitl jsem jen: děkuji tatínku a smutně se vydal obléci si punčocháče. Sáňkování v mokrém tajícím sněhu jsem si fakt užíval, a protože bylo jasné, že druhý den již nabude sáňkovat na čem, vyrazil jsem domů až téměř za tmy, promočený a ze zimy cvakajícma zubama. Máma na mě už dlouho číhala. Kde jsi byl tak dlouho?!!!! Pomohla mi sundat bundu, ze které kapala voda, zkušeným pohybem zajela rukou zezadu do kalhot a ucítila ledový a mokrý zadek. **Ty jsi se asi úplně pomátl na rozumu, utíkej do pokojíku a všechno ze sebe dolů!!! Jestli onemocníš, rozsedám ti zadek tak, že si týden nesedneš, hlupáku!!!!** O svlečení mokrého mi nemusela vůbec říkat, do pokojíku jsem vyrazil ochotně sám, mámu v patách. Pokusila se ze mne stáhnout mokrou teplákovou bundu, ale ta se přilepila na nasáklou flanelovou košili pod ní. Zaseklo se to, mamka intenzivně, ale marně tahala bundu nahoru, až jsem stál jen na konci palců a u toho ječela: **Já ti ten zadek rozsekám rovnou, abys už konečně dostal rozum, a začal se podle toho chovat!!!!!!!!!!!!!!** Ve dveřích se rázem zhmotnil táta, doslova jako šlechtný záchranec. Se slovy: dovolíš, Ali? Odsunul jemně mamku, stáhl mi zase bundu dolů, rozepnul na flanelce knoflíček u krku a oba rukávy, potom vzal naráz na bocích tričko, flanelku i teplákovku a celý ten mokrý balík, mi stáhl přes hlavu. Podíval se na vodu

z něj kapající a klidně mi řekl. Maminka má pravdu, ty opravdu nemáš rozum. Pokud ti nerozseká zadek ona, tak ode mne dostaneš každý den tvou nemoci čtyři Fišpankou, abys byl příště chytřejší. Slibuji!! Stáhl mi naráz z boků kalhoty, jégrovky i punčocháče ke kolenům, svalil mě na postel, znovu chytil mokré oblečení, zvedl mi nohy až jsem si lehnul na záda a všechno ze mě zase stáhl jako kůži z králíka. A SYP DO KOUPELNY, DOSTANEŠ HORKOU SPRCHU!! A pravačkou mě liskl po mokrému ledovému zadku tak, že jsem byl najednou o pět metrů dál, až u schodiště. Ještě jsem slyšel, jak za mnou volá, počkej na mě, a maminka ti donese suché oblečení a uvaří horký čaj!! V koupelně jsem stál sice v teple, ale i tak zimou cvakal zubama. Táta hodil oba chuchvalce mého mokrého oblečení do lavóru pod umyvadlem, chytil mě pod ramena a posadil na hodně roztopený radiátor. Byl krásně horký, ale jedno žebro mi zajelo přímo mezi pŕlky a prcka na ně nasedla naplno. Vzápětí mi to došlo: jaůůůů. Táta reguloval teplotu vody ve sprše vany a jen stroze zavelel: **sedni a mlč!!** A vzápětí jsem už seděl ve vaně a ze sprchy se na mě valil proud krásně teplé vody. Bylo to nádherné a pomalu jsem se krásně prohřál. Mamka mi mezitím donesla suché. Když táta zavřel vodu, nepodal mi ručník, jako kdysi, ale začal mě usilovně třít frote ručníkem. Během utírání se ale najednou zeptal: dostal jsi dnes zase poznámku? Ano tatínku. Chvilí jen utíral a přemýšlel a až potom zakončil: Takže dnes máš nástup k trestu přesně v osm!!! Nezapomeň!! Ve vlastním zájmu!!! A je zima, přijdeš normálně oblečený v domácím. Chtěl jsem říct, že je to brzy, ale napadlo mě, naštěstí, že jsem toho ten den už řekl až moc.

Celkem přesně v osm jsem vešel do kuchyně a hlásil: Přišel jsem... a udiveně zmlkl. Kuchyňský stůl byl u zdi a dědeček s babičkou zrovna večeřeli. Lavička, na které mě vždy trestala mamka, byla uprostřed místnosti. Táta stál opřený zadkem o kuchyňskou linku a zjevně čekal na mě. Táta se na mne podíval: Leslí, nechtěl jsi něco říct? No ano, přišel jsem si pro trest, tatínku. Dobře Leslí a kolikpak jsi si dneska vykoledoval? Dvacet pět řemenem na holou za poznámku a dvanáct nahatý Fišpankou na holou za odmlouvání mamince, tatínku. Dobře a já ti ještě přidávám 20 řemenem za to, v jakém stavu jsi dnes navečer došel domů! Ve sklepě je zima, už tak možná budeš nemocný, tak jsme to s dědečkem nachystali tady. Tak začínáme, odlož si do trička a do ponožek, podej si řemen a zaparkuj tady na lavičce stejně, jako by jsi byl ve sklepě. Uvědomil jsem si, že dojít pro trest už jen v kabátku od pyžama je daleko lepší, než si ještě předtím muset sundat tepláky a trenky. Po sundání jsem z věšáku podal řemen. Tady je řemen, tatínku. Děkuji Leslí, připrav se. Zaklekl jsem bokem k prarodičům a zadkem ke dveřím. Táta dobrou čtvrt hodinu čekal. Dědeček s babičkou dojedli a pomalu se zvedali. Táta si stoupl z pravé strany a potichu se zeptal: Můžem?? Dědeček si zase sedl, babička taky a do dveří vešla i maminka. Tak dneska to budu mít s publikem. **Nesmím vřískat!** Chytil jsem do ruky trenky, které byly na lavičce pode mnou, nacpal si je do pusy, co jen šlo a zakousl se pořádně do přesahující části, a teprve potom jsem si lehl hrudníkem na předloktí. Vzápětí se mi po pravé pŕlce rozlilo něco žhavého, ale dalo se to a díky trenkám jsem asi nepípl! Taťka se přesunul na druhou stranu a nažhavila se i levá pŕlka. Mlčím!! V minutových intervalech dopadá řemen střídavě na jednu a na druhou stranu. Kolem deváté jsem začal potichoučku kňučet, ale až do dvacáté jsem dokázal zůstat jen u toho. Ale po 21. 22. 23. 24. i 25. /ty už šly těsně pod zadek/ se už ozývalo nepřetržité kvílení, hodně utlumené pusou nacpanou trenkami. Táta odešel,

zadek!!! Řev mě uklidnil jen částečně. Sebral jsem teplákovou bundu, vyrazil ven a oběhl všechny svoje bojovníky. Každému jsem oznámil, že nemůžu přijít, každý mi vyčítal moji zradu, a tak jsem každému slíbil v sobotu odpoledne ukázat rozsekaný zadek, jako důkaz mojí snahy dostat svému slovu.

Zpět jsem doběhl dost vyčerpaný ve čtvrt na devět. Na mamčin dotaz kde jsem byl jsem neodpověděl. Tátovi na otázku jsem vysvětlil vše. Řekl na to jen: Jasně, jsi úplně propocený, pro trest si přijdeš osprchovaný. Ano tati. Pro trest jsem dorazil v devět, v kabátku od pyžama: Tatínku, přišel jsem si pro trest. Dobře, Leslí, kolik sis dnes vykoledoval? Dvanáct Fišpankou na holou za odmlouvání mamince tatínku. Dobře Leslí a ještě připočti čtyři za ten řev, co tak vylekal babičku. To máš jako za sprosté slovo. Běž se prosím dolů připravit a ten kabátek si nech na posteli. Když jsem odnášel kabátek, vzal jsem si v pokojíku ze stolku ještě ji dost okousanou násadu na pilník, kterou jsem si sice dopředu nachystal, ale pak na ni zapomněl. Napadlo mě i vzít si ještě ze stolku hodinky. Seběhl jsem úplně nahatý do sklepa, klekl si na lavičku a opřel se o lokty. Hodinky jsem položil na lavici tak, abych měl ciferník přímo před očima, násadu jsem si nechal připravenou v levé ruce. Na hodinkách bylo 21,05.

Postupně jsem se zklidnil, smířil s nadcházejícím výpraskem a dostatečně jsem si připomněl, jak tvrdé to bude. Když jsem uslyšel tátu na schodech, strčil jsem si okousanou rukojeť mezi zuby a zhluboka se nadechl. Bylo 21,48. Táta si stoupl tradičně na moji levou stranu: roztáhni se, ještě víc, ještě, ještě!! Brada se mi dotkla levičky. Můžem? Zakousl jsem se silně do dřeva a úplně nadoraz prohnul záda. Byl jsem rozhodnutý – na protest proti trestu, nezvukovat. Ale nešlo to. Áúúúúúúúúúú, bolest byla hrozná, ale při nahrbených zádech se poměrně rychle rozložila do okolí, vyšpulím nadoraz – už čtyři minuty po první ráně. Ale táta čekal a dávkovoval přesně po pěti minutách. Áúúúúúúúúúúúú, zase hrozná bolest, tentokrát vlevo. U deváté jsem již cítil, jak bolestivost ustupuje. Pro čtrnáctou jsem si vyšpulil za 3 minuty!! A pro patnáctou taky. A po patnácté jsem dokonce dokázal držet dál vyšpulení. Měl jsem zavřené oči, zuby drtil rozkousaný váleček a celé svoje úsilí směřoval k maximálnímu prohnutí zad. Když největší bolet trošku povolila, otevřel jsem oči – bylo 23,13. Tatínek se zrovna vrátil a začal mi stírat gázou pravý bok. Potom ho umýval vlhkým hadrem a potom namočil postupně několik tamponků a opatrně mi dezinfikoval a potom vysušoval bok pravé pŕlky. Když skončil, začal na levé straně. Skončil 23,37, když už bolest svalů z nepříjemné roztažené polohy, začala pomalu přebíjet bolest rozsekaného zadku. Tak Leslí, můžeš vstát a mazej do postele. Nezapomeň, že ráno vstáváš a jdeš s maminkou na ty nákupy. Dobrou noc.

Padl jsem břichem na lavičku, opatrně se zvedl a odešel k sobě. Na postel jsem si lehl opatrně na břicho. Nebyla na ní ani prošívaná deka, ani polštář. Něco jsem uslyšel a uviděl vedle postele tátu, právě mě dával na zadek čistý ručník a celého mě potom přikryl napřed prostěradlem a potom ještě lehoučkou larisou. Ráno mne probudil svědící zadek. Zjistil jsem, že ležím na boku. Přetočil jsem se na břicho, klekl si a potom opatrně vstal z postele, zadkem nahoru a dopředu a před velkým zrcadlem v předsíni napočítal vpravo tři proseknutí a vlevo dokonce

pět. Oblékl jsem si alespoň kabátek od pyžama, lehl si zase na břicho, ruce dal pod bradu a začal vymýšlet strašlivou pomstu mamce.

Co kdybych to během ranního nákupu dával mamince sežrat, loudal bych se, nemohl bych se trefit rukou do rukávu bundy. Zkoušené kalhoty bych si oblékal ve stoje, až by máma i paní prodavačka trnuly, že je roztrhám. A když by to už paní prodavačka nevydržela a vyštěkla: tak už si k tomu ty kluku sedni!! Než to rozerveš!!! Stáhl bych si trenky ke kolenům, otočil se k ní zády a vystrčil na ni holý, rozsekaný zadek. A paní prodavačka by potom vystrkala mámu na ulici a ječela po ní, jak může vůbec přijít nakupovat s děckem, které zkoušené zboží zakrvácí. Máma by vyrazila domů, a bylo by po nákupu.

Jenže mě napadly hned dva zásadní argumenty proti. Především, jak obávaná vařecha v mámině ruce masakruje nemilosrdně mou vyšpulenou bezbrannou zadnici, až do chvíle, kdy mamku přejde úplně její cholerický záchvat, anebo hůře, kdy jí zase uteču, a vykoleduji si ještě náhradní trest fišpankou. Druhým argumentem bylo, že bych tím vlastně ublížil sám sobě tím, že by se šlo na nákupy ještě jednou. Ještě mě napadlo, že bych si po oblečení kalhot před odchodem na nákup, ještě uškrábl všechny stroupky, a když bych si měl zkusit nové kalhoty na zakrvácené trenky, bylo by taky po nákupu, a máma by mi toto nemohla mít za zlé, a ještě by měla výčitky. Ale i v tomto případě bych pak zase musel na další nákup. A potom jsem na to přišel. Už nikdy v životě na maminku nepromluví! A když na mě promluví sama, uslyší ode mne pouze: **Ano, maminko. Ne, maminko. Nevím, maminko.** A tak se také stalo, i když jsem záhy na otázku: Co bylo ve škole? Ještě doplnil další odpověď: **Nic maminko.** Překvapilo mě, jak dlouho jsem to vydržel. Víc než dva měsíce!!! Až do okamžiku, kdy jsem zapomněl na další domluvený nákup, a potom to s mámou ještě tak hloupě prokaučoval, že jsem ji pak musel doslova na kolenou prosit a žadonit o výprask obávanou vařechou, abych se vyhnul náhradnímu tresu fišpankou. Bohužel se uprosit nedala ani přes pláč, doprovázející žadonění. I o tomto by měla vzniknout časem povídka.

Od této doby jsem už s maminkou nikdy o ničem nediskutoval, a když byl problém, zašel jsem za tátou pro pomoc.